

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 1 (Det levende væsens grundanalyse) – Lektion 3

C. Analysen af "det skabte"

16.

Vi har nu analyseret og beskrevet de to realiteter – skaberen og skaberevnen – der tilsammen udgør den kosmiske strukturs overkommando, og vi ved, at disse to realiteter repræsenterer henholdsvis den absolutte og den medvirkende årsag til eksistensen af "det skabte", der således er identisk med den permanente virkning af overkommandoens organisation og funktion. Yderligere ved vi, at hovedformålet med overkommandoens funktion eller virksomhed er at etablere og befordre den livets oplevelse, som alene kan tilfredsstillende ur-begæret, hvilket viser, at netop livsoplevelsen er det Noget, hele den skabende udfoldelse er koncentreret om at frembringe. Det bliver i tilknytning hertil synligt, at realiteten "det skabte" først og fremmest er repræsenteret ved livsoplevelsen, der således udgør den fornemste virkning af skaberens og skaberevnen's forenede virksomhed. Og da netop eksistensen af den skabte livsoplevelse repræsenterer betingelsen for ur-begærets tilfredsstillende, afslører det sig, at ur-begæret foruden at være den faktor, der knytter skaberen og skaberevnen sammen til en ubrydelig integritet eller enhed, også er den faktor, der knytter "det skabte" sammen med skaberen og skaberevnen, således at disse 3 kosmiske realiteter evigt danner en absolut ubrydelig og uforgængelig evighedsstruktur. Kort sagt: ur-begæret udgør den kosmiske faktor, der evigt fastholder skaberen, skaberevnen og "det skabte" i en struktur som et treenigt princip.

17.

Imidlertid kan livsoplevelsen umuligt bestå af noget "ingenting". Det gør den absolut heller ikke. Den består nemlig af alt det, vores sprog udtrykker. – Hvad er det da, vores sprog udtrykker? Det udtrykker i realiteten tanker og følelser, og det levende væsens skabte livsoplevelse er i overensstemmelse hermed at definere som en verden af tanker og følelser. – Dette stemmer også med, at såvel tanker som følelser i allerhøjeste grad gør sig bemærket som timelige og forgængelige foreteelser, hvad der mere tydeligt end noget andet røber deres identitet som skabte foreteelser. Thi netop timeligheden og forgængeligheden eller dette at være begyndelse og afslutning underkastet er "det skabte"s kendetegn nr. 1.

18.

Hvad er så tanker og følelser? I deres totale grundanalyse er de foreteelser, vi registrerer og betegner som tanker og følelser, identiske med individuelle kombinationer af energi-vibrationer, og det levende væsens livsoplevelse er i kontakt hermed at definere som en uophørlig serie stadigt skiftende kombinationer af energi-vibrationer. – Disse energivibrationer er konstant knyttet til "overkommandoen" (skaberen og skaberevnen) i en særlig organisation, hvilken udgør et særligt område af det levende væsens bevidsthed; og da dette bevidsthedsområde er underlagt overkommandoen, karakteriserer Martinus det som "underbevidstheden". Overkommandoen karakteriserer Martinus derimod som overbevidstheden, og vi skal senere komme til at se hvorfor.

Med andre ord: det levende væsens underbevidsthed er sæde for dets livsoplevelse, der her forekommer som stadigt skiftende kombinationer af energivibrationer, hvilke Jeget registrerer og erkender som tilsvarende stadigt skiftende tanker og følelser. – Samme underbevidsthed *) vil i kontakt hermed være at definere som et permanent vibrerende energi-felt.

19.

Underbevidsthedsområdet udgør altså selve scenariet eller skuepladsen for det levende væsens livsoplevelse (se Livets Bog III, stk. 946) og eksisterer som sagt i form af et energifelt i stadig vibration. Dette energifelt har imidlertid en "indre" struktur, idet det er sammensat af 6 grundenergilegemer, som senere vil blive nærmere omtalt og beskrevet; men det skal her bemærkes, at det ene af disse til energifeltet knyttede grundenergilegemer (kaldet "tyngdelegemet") besidder egenskaber, der gør det egnet til at forbinde sig med den såkaldte fysiske materie på en sådan måde, at en hensigtsmæssig organisation af denne opstår. Resultatet af denne materieorganisation er det levende væsens fysiske organisme. Den fysiske organisme er således identisk med en materiel forlængelse af individets underbevidsthed og tjener som et instrument, igennem hvilket Jeget i form af handlinger kan lade sit tanke- og følelsesliv, kort sagt sin underbevidsthedsvirksomhed komme til udtryk i den fysiske materieverden, der, som vi senere skal se, i virkeligheden også er identisk med et stort felt af energivibrationer. Men yderligere kan Jeget igennem det samme fysiske instrument sansede reaktionsprocesser, der finder sted i denne verden, og derigennem erhverve sig en vis oplevelse og et vist kendskab til dens detaljer og foreteelser – herunder dets egen fysiske organisme.

20.

Eftersom den fysiske materie i sin grundanalyse er identisk med et vældigt felt af forskellige energivibrationer, bliver det til kendsgerning, at den fysiske organisme, der som bekendt er dannet i fysisk materie, i sig selv udgør et vibrerende energifelt. Men energivibrationerne her er umådeligt meget grovere end dem, som forekommer i det egentlige underbevidsthedsfelt, hvilket er ensbetydende med, at de sanseimpulser, som de fysiske sansorganer på foranledning af direkte påvirkning danner for at kunne få kontakt med og adgang til underbevidsthedsfeltet, må transformeres over til langt finere energi eller vibrationstilstande.

Imidlertid bliver det yderligere til kendsgerning, at de handlinger, Jeget igennem sin fysiske organisme lader komme til udløsning i den fysiske materieverden, også er identiske med energivibrationer, thi de repræsenterer alle som én visse bevægelsesmanifestationer i det energifelt, den fysiske materie samt den fysiske organisme i realiteten udgør. Og da tilmed selve skabelsen af den fysiske organisme rent principielt ligeledes er en art fysisk handling, repræsenterer også denne en manifestation eller ytring af energivibrationer. Det bliver på grundlag af disse fakta til kendsgerning, at såvel det levende væsens underbevidsthed og dermed tanker og følelser som dets fysiske organisme samt handlinger og manifestationer dybest set er identiske med energivibrationer, og nøjagtigt det samme gælder som sagt for den fysiske materies vedkommende. Men da netop de her nævnte kategorier tilsammen repræsenterer dén kosmiske hovedrealitet ved det treenige princip, Martinus karakteriserer som "det skabte", viser det sig, at "det skabte" i sin grundfremtræden er identisk med energivibrationer. Og det er netop Jegets møde og berøring med sådanne energivibrationer og deres indbyrdes reaktioner, der bliver til livets oplevelse for dét, ligesom det selv ved hjælp af sin skaberevne og de til denne knyttede legemer (grundenergilegemer plus fysisk organisme) er i stand til at udløse og befordre dem i en formålstjenlig skabelses tjeneste. -Heraf vil det kunne ses, at hovedrealiteten "det skabte" med hensyn til sin grundnatur er at definere som et felt af energivibrationer, hvoraf følger, at "energivibrationer" udgør "det skabte"s grundmateriale.

21.

Hvad er da energivibrationer? – Martinus påviser her, at energivibrationer er foreteelser, der med hensyn til deres inderste kosmiske natur og væsen er akkurat lige så navnløse, som skaberen og skaberevnen har vist sig at være. Man kan nemlig ikke definere foreteelsen "En energivibration" som en han eller hun, ung eller gammel, smuk eller grim, stor eller lille, tung eller let, fast, flydende, luftformig eller stråleformig, klog eller dum, rød, gul, grøn eller blå, thi samtlige disse udtryk m.fl.

fortæller absolut ikke om energivibrationens egen objektive natur, men derimod kun om dens midlertidige forhold til Jeget, hvilket i realiteten vil sige, dét som den midlertidigt er for Jeget. Men det, som den er for Jeget, er absolut ikke det samme som det, som den er i sig selv, thi hvad den er for Jeget, er af relativ (forholdsmæssig) natur, medens det, som den er i sig selv, er af absolut natur. Det bliver derfor til kendsgerning, at selve foreteelsen "En energivibration" med hensyn til sin egen suveræne kosmiske natur og identitet ikke lader sig beskrive ved udtryk, der blot fortæller om et forhold imellem denne og Jeget – den totale stilhed – thi samtlige disse udtryk meddeler, som det vil ses, kun relative sandheder og facitter om energivibrationen og på ingen måde absolutte sandheder og facitter. Tilbage bliver der om energivibrationen i virkeligheden kun det at sige, at den udgør et Noget, som ér, men som herudover er totalt navnløs og undefinerbar. Facittet "Noget, som er", udtrykker således den absolutte sandhed om energivibrationernes kosmiske identitet, og da netop energivibrationerne som tidligere nævnt udgør hovedrealiteten "det skabte"s grundmateriale, meddeler det omtalte facit samtidigt den absolutte sandhed om dette vidtspændende kosmiske domænes virkelige natur og identitet. Med andre ord: hovedrealiteten "det skabte" lader sig med hensyn til sin højeste kosmiske natur og identitet kun definere som et absolut navnløst Noget, der ér, hvilket således er det facit, man uddrager, dersom man gør denne side ved det treenige princip til genstand for en kosmisk grundanalyse. – Denne "det skabte"s totale navnløshed og dermed virkelige identitet udtrykker Martinus ved hjælp af symboltegnet "X. 3." (se i øvrigt L.B.III, stk. B97). – – Og hermed er vi nået igennem grundanalysen og grundbeskrivelsen af "det skabte"s kosmiske natur og identitet.

Konklusion

22.

Det har nu vist sig, at analysen af skaberen, analysen af skaberevnen og analysen af "det skabte" for alle 3 analysers vedkommende munder ud i nøjagtigt det samme facit, hvilket er ensbetydende med, at disse det treenige princip 3 funktionelle instanser alle gør krav på den samme enkle definition. Således måtte skaberen defineres som "et Noget", der er, og det samme viste sig at gælde for skaberevnen og "det skabte"s vedkommende. Herudover var alle 3 realiteter med hensyn til deres virkelige natur absolut navnløse, hvilken navnløshed henholdsvis kom til udtryk igennem symboltegnene "X. 1.", "X. 2." og "X. 3.". – Med andre ord: det lader sig konstatere, at alle 3 realiteter i deres inderste væsen er absolut identiske, hvilket dokumenterer deres identitet som funktionelle aspekter af et treenigt princip. Og vi ser samtidigt, at netop det forhold, at de pågældende 3 realiteter på en ganske særlig og karakteristisk måde ytrer sig indbyrdes forskelligt, udgør den omstændighed, der betinger, at det treenige princip, som de altså på hver sin vis repræsenterer, lige akkurat opfylder de betingelser, der kræves, for at "et Noget", som ér, kan befordre livets oplevelse og dermed fremtræde og gøre sig gældende som det, vi kalder et levende væsen. – – Udtrykkene skaberen, skaberevnen og "det skabte" henviser således kun til det treenige princip 3 funktionelle egenskaber og ikke til dets virkelige kosmiske natur og identitet. Thi denne kan kun defineres som et guddommeligt Noget, der ér.

Udødelighedsanalysen

23.

At Noget, der ér, ikke kan overgå til at blive lig et absolut Intet, repræsenterer en af den moderne videnskabs mest fastslåede kendsgerninger, og at et totalt Intet umuligt kan overgå til at blive lig

Noget, der ér, repræsenterer en ikke mindre velbegrunder og fastslået kendsgerning. Men disse to kendsgerninger giver anledning til erkendelsen af en tredje, nemlig den, at det levende væsen i dets fremtræden som et "treenigt Noget" eller treenigt princip er absolut udødeligt. Thi som identisk med en realitet, der i sin absolut inderste kosmiske natur ubestrideligt er lig Noget, der ér, vil det aldrig nogensinde kunne overgå til at blive lig Noget, som ikke ér, altså lig "et Intet". Men det er ikke blot i fremtidig betydning, at det levende væsen er udødeligt. Dets udødelighed er også af fortidig karakter, thi som identisk med en realitet, der udgør et realistisk treenigt Noget, der ér, kan vedkommende realitet aldrig nogensinde have været uden denne eksistens. For i så fald måtte der være tale om et tidspunkt, hvor den fra at være et absolut Intet overgik til at blive et Noget, der pludselig eksisterede, hvilket er absolut utænkeligt og umuligt. Det levende væsen ér et Noget, endda et treenigt Noget, der eksisterer. Det har altid været et sådant Noget, og det vil altid vedblive med at være dette Noget; og da det pågældende Noget – som vi i det foregående har set – råder over en indre funktionel struktur af en sådan karakter, at det lige akkurat formår at opfylde de betingelser, der kræves, for at et eksisterende Noget kan befordre livets oplevelse og dermed fremtræde og gøre sig gældende som det, vi kalder "et levende væsen", bliver det til overvældende kendsgerning, at det levende væsen i absolut forstand besidder personlig udødelighed i såvel fortidig som fremtidig betydning.

Med andre ord: ethvert levende væsen er en absolut evig og dermed udødelig skabende og oplevende kosmisk realitet.

Det levende væsens evighedslegeme

24.

Tilbage har vi nu blot at besvare et spørgsmål, som uundgåeligt melder sig, nemlig spørgsmålet om den kosmiske strukturs sårbarhed. En ting er jo, at det levende væsen udgør et treenigt Noget, som absolut ikke kan overgå til at blive lig et totalt Intet; men kan det ikke tænkes, at dette Nogets livsbetingende struktur kan blive udsat for en så voldsom destruerende påvirkning, at den bryder sammen og ikke længere magter at befordre livets oplevelse, således at en total bevidstløshed og dermed livløshed indtræder? – – Herpå svarer Martinus, at en sådan situation naturligvis godt kan tænkes. Men i realiteten ligger det helt uden for mulighedernes grænse, at den virkelig skulle kunne indtræde. Thi en destruktionsproces er identisk med en ganske vist negativ skabelsesproces, men ikke desto mindre en skabelsesproces, og kan som sådan kun berøre den del af den kosmiske struktur, der er af skabt natur, hvilket vil sige underbevidstheden – herunder den fysiske organisme. Derimod kan en destruktionsproces aldrig nogensinde ramme det, som er hævet over "det skabte"s domæne, hvilket vil sige overbevidstheden – repræsenteret ved skaberen og skaberevnen. Her i disse sublime regioner er den kosmiske struktur absolut urørlig og usårlig, og Martinus betegner derfor også denne del af den som det levende væsens evighedslegeme.

25.

En hvilken som helst destruerende påvirkning indskrænker sig altså til at kunne ramme og i nogen grad nedbryde foreteelserne i underbevidsthedsfeltet – men også kun i nogen grad. Således er den såkaldte fysiske død et eksempel herpå, ligesom også læderinger i den fysiske organisme er det. Ligeledes repræsenterer den tilstand, vi kalder "åndssvaghed", lædering i underbevidsthedsområdet, men i dette tilfælde først og fremmest lædering i visse af selve underbevidsthedsfeltets grundenergilegemer. Da imidlertid hele underbevidsthedsfeltet, som tidligere antydte, skabes og opretholdes af det urørlige "evighedslegeme", i hvilket alle væsenets skabende evner – som vi senere skal se – på betryggende vis er opmagasineret og beskyttet, vil dét, som eventuelt rammes og nedbrydes i omtalte underbevidsthedsfelt, på ny efterhånden blive regenereret og genskabt – og det

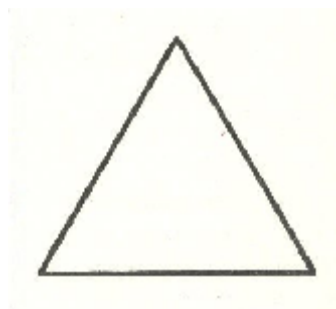
så meget mere, som den læderede tilstand, hvad enten den er af fysisk eller psykisk natur, medfører disharmoniske og dermed smertefulde oplevelser for Jeget, hvilke oplevelser det hurtigst muligt med sin skaberevne vil søge at ophæve og skabe modsætningen til – ansporet af ur-begæret.

Kort sagt: det levende væsen kan aldrig nogensinde få sin kosmiske struktur destrueret og nedbrudt i en sådan grad, at den bryder sammen og ikke længere kan befordre livets oplevelse.

Symbolet på det levende væsens kosmiske identitet

26.

Vi skal nu afslutte kapitlet om det levende væsens grundanalyse med at oplyse, at Martinus benytter en ligesidet trekant som symbol på det levende væsens kosmiske identitet – det "treenige princip" (se Livets Bog I, stk. 262). Hver af denne trekants sider symboliserer én af det treenige princip's 3 funktionelle hovedrealiteter, mens dens 3 vinkler symboliserer de 3 særanalyser, der tilsammen udgør det levende væsens grundanalyse, nemlig analysen af skaberen, analysen af skaberevnen og analysen af det skabte. Og man vil her kunne spore en vis symbolsk overensstemmelse mellem den omstændighed, at grundanalysens 3 særanalyser alle munder ud i nøjagtigt det samme enkle facit: Noget som ér, og den, at alle den ligesidede trekants 3 vinkler munder ud i nøjagtigt ens sider. Og som følge af disse den ligesidede trekants geometriske egenskaber egner netop denne sig som symbol på det levende væsens kosmiske identitet – det treenige princip – og dets grundanalyse.

Spørgsmål til lektion 3

1. Nævn den kosmiske faktor, der evigt fastholder "skaberen", "skaberevnen" og "det skabte" i en struktur som et "treenigt princip"!
2. Hvad er tanker og følelser i deres grundnatur?
3. Hvad hedder det område ved den kosmiske struktur, der udgør skuepladsen for det levende væsens livsoplevelse?
4. Hvad hedder det område ved den kosmiske struktur, som "skaberen" og "skaberevnen" tilsammen danner?
5. Hvad er den fysiske organisme en materiel forlængelse af?
6. Nævn det, der udgør "det skabte"s grundmateriale.
7. Hvad er den fysiske materie i sin grundnatur?

8. Hvordan bør "det skabte" defineres med hensyn til sin højeste kosmiske natur og identitet?
9. Hvilket symboltegn bruger Martinus til at udtrykke "det skabte"s navnløshed med?
10. a) Kan "Noget", som ér, blive til "Intet"? – b) Kan det modsatte være tilfældet?
11. Hvordan bør en "energi-vibration" defineres med hensyn til sin inderste kosmiske natur og identitet?
12. a) Har det levende væsen efter Martinus opfattelse en personlig udødelighed, eller b) består dets udødelighed i, at det fortsætter i form af afkommet?
13. Nævn den del af den kosmiske struktur, som ikke kan berøres af destruktive kræfter, men nævn den ved det navn, Martinus af samme grund har givet den.
14. Hvad er åndssvaghed i sin kosmiske analyse?
15. Er den fysiske død efter Martinus opfattelse ensbetydende med totalt ophør af livsoplevelsen?
16. Hvor har individet sine skabende evner opmagasineret?
17. Hvad symboliserer inden for rammerne af Martinus kosmologi en ligesidet trekant?

*) Som det vil bemærkes, dækker begrebet: "Underbevidstheden" inden for rammerne af Martinus Kosmologi over et konkret og veldefineret område af det levende væsens samlede kosmiske struktur, hvorved anvendelsen af det pågældende begreb hér adskiller sig fra den gængse.

Svar til spørgsmål i lektion 2

1. Som sit højeste selv eller Ego
2. Jeg
3. Nej, skaberen repræsenterer en årsagsløs årsag
4. Nej
5. Skaberen er identisk med absolut stilhed
6. Som et fast punkt
7. "Noget som er"
8. "X.1"
9. Skabeevnen er underlagt Jeget
10. Ur-begæret
11. Moderenergi repræsenteret ved en serie kosmiske skabeprincipper
12. Polprincippet eller det guddommelige skabeprincip. Livsenhedsprincippet. Kontrastprincippet. Perspektivprincippet. Bevægelsesprincippet. Talentkerneprincippet. Kredsløbs- og spiralkredsløbsprincippet. Verdensgenløsningsprincippet.

13. "Noget som er"

14. "X.2"

Svarene er godkendt af Martinus